

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Άκου να σου πω, γιατρέ, δεν είσαι η πρώτη ψυχίατρος που βλέπω από τότε που γύρισα. Αυτός που μου σύστησε ο οικογενειακός μας γιατρός με το που επέστρεψα σπίτι, ήταν πραγματικό κελεπούρι. Να φανταστείς, ο τύπος προσπάθησε να παραστήσει πως δεν με αναγνώριζε – τρίχες! Πρέπει να είναι κανείς κουφός και τυφλός για να μη με αναγνωρίζει. Όπου σταθώ κι όπου βρεθώ, όλο και κάποιος μαλάκας με μια κάμερα ξεπετάγεται από κάποιο θάμνο. Κι όμως, προτού συμβούν όλες αυτές οι αηδίες, ο περισσότερος κόσμος ούτε ακουστά δεν το είχε το Νησί Βανκούβερ¹ – πόσο μάλλον το Κλείτον Φολς. Τώρα, με το που αναφέρεις το όνομα του νησιού σε κάποιον, πάω στοίχημα ότι το πρώτο πράγμα που θα σου πει είναι: «Εκεί δεν έγινε η απαγωγή εκείνης της μεσίτριας;».

Εκείνου του γιατρού, ακόμα και το ιατρείο του ήταν απωθητικό – μαύροι δερμάτινοι καναπέδες, πλαστικά φυτά, γραφείο από γυαλί και μέταλλο. Ωραίος τρόπος για να κάνεις τους ασθενείς σου να νιώθουν άνετα, φιλαράκο! Και, φυσικά, τα πάντα πάνω στο γραφείο του ήταν απολύτως

¹ Νησί του Καναδά στον Ειρηνικό ωκεανό, το οποίο βρίσκεται απέναντι από τη γνωστή πόλη Βανκούβερ, κοντά στις ακτές της. (ΣτΕ)

ευθυγραμμισμένα. Το μόνο στραβό πράγμα εκεί μέσα ήταν τα δόντια του και, αν θες τη γνώμη μου, κάτι δεν πάει καλά όταν ένας άνθρωπος έχει την ανάγκη να ευθυγραμμίζει τα πάντα πάνω στο γραφείο του αλλά δεν πάει να φτιάξει τα δόντια του.

Με το καλημέρα, με ρώτησε για τη μαμά μου και μετά με έβαλε, αν έχεις τον Θεό σου, να ζωγραφίσω με χρωματιστά κραγιόνια πάνω σε ένα μπλοκ τα χρώματα των συναισθημάτων μου. Όταν του είπα ότι μάλλον θα αστειεύεται, εκείνος μου απάντησε ότι, λέει, αντιστεκόμουν στα συναισθήματά μου και ότι, λέει, έπρεπε να «αγκαλιάσω τη διαδικασία». Καλά, τον πήρε ο διάβολος κι αυτόν και τη διαδικασία του. Πήγα σε δύο μόνο συνεδρίες. Και την περισσότερη ώρα σκεφτόμουν από μέσα μου αν θα τον σκότωνα εκείνον ή αν θα αυτοκτονούσα εγώ.

Έτσι, έφτασα ως τον Δεκέμβριο –τέσσερις μήνες από τότε που γύρισα– ώσπου να αποφασίσω να ξαναδοκιμάσω αυτό το παραμύθι της θεραπείας. Κόντευα να παραιτηθώ και να αποδεχτώ μοιρολατρικά πως θα μείνω για πάντα «σαλεμένη», αλλά η προοπτική του να ζήσω το υπόλοιπο της ζωής μου νιώθοντας έτσι... Αυτά που έγραφες στην ιστοσελίδα σου είχαν χιούμορ, για ψυχίατρο, και μου φάνηκες καλή κι ευγενική – ωραία δόντια, παρεμπιπτόντως. Κι έπειτα, δεν έχεις ένα σωρό γράμματα και τίτλους να ακολουθούν το όνομά σου που σημαίνουν ένας Θεός ξέρει τι. Δεν θέλω τον πιο καλό και πιο σπουδαίο γιατρό. Αυτό σημαίνει απλώς πιο μεγάλο εγωισμό και ακόμα πιο μεγάλο λογαριασμό. Ούτε και με πειράζει που οδηγώ μιάμιση ώρα για να 'ρθω εδώ. Είναι μια ευκαιρία να ξεφεύγω από το Κλείτον Φολς και, προς το παρόν, δεν έχω βρει κανένα δημοσιογράφο κρυμμένο στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου μου.

Μη βιαστείς να βγάλεις συμπεράσματα όμως. Μόνο και μόνο επειδή έχεις όψη καλής γιαγιάς –κανονικά θα έπρεπε να πλέκεις, όχι να κρατάς σημειώσεις–, αυτό δεν σημαίνει ότι μου αρέσει κιόλας που είμαι εδώ. Και το να μου ζητάς να σε λέω Ναντίν; Δεν είμαι σίγουρη πού το πας, αλλά μπορώ να μαντέψω. Αν σε λέω με το μικρό σου όνομα, θα νιώσω τάχα πως είμαστε φιλαράκια και θα μπορώ να σου πω άνετα πράγματα που δεν θέλω ούτε να θυμάμαι, πόσο μάλλον να συζητάω; Λυπάμαι, δεν σε πληρώνω για να είσαι φίλη μου. Οπότε, αν δεν σε πειράζει, θα σε λέω «γιατρέ».

Και μια που εδώ πέρα βάζουμε τα πράγματα στη θέση τους, ας βάλουμε κάποιους κανόνες προτού αρχίσουν... τα όργανα. Αν είναι να το κάνουμε, θα το κάνουμε με τον δικό μου τρόπο. Αυτό σημαίνει ότι εσύ δεν θα ρωτάς τίποτα. Ούτε καν ένα μουλωχτό «Πώς ένιωσες όταν...». Θα πω την ιστορία από την αρχή και, όποτε με ενδιαφέρει να ακούσω τη γνώμη σου, θα σου το λέω.

Α, και σε περίπτωση που αναρωτιέσαι... Όχι, δεν ήμουν ανέκαθεν τόσο στρίγκλα.

Εκείνη την Κυριακή –την πρώτη του Αυγούστου–, κοιμήθηκα το πρωί λίγο παραπάνω από ό,τι συνήθως, με την Έμμα, το γκόλντεν ριτρίβερ μου, να ροχαλίζει στο αυτί μου. Δεν είχα πολλές στιγμές χαλάρωσης και απόλαυσης. Εκείνον το μήνα δούλευα σαν τρελή γιατί προσπαθούσα να αναλάβω τη μεσιτεία ενός καινούριου συγκροτήματος διαμερισμάτων στην προκουαία. Για το Κλείτον Φολς, ένα συγκρότημα εκατό διαμερισμάτων είναι πολύ μεγάλη υπόθεση και η επιλογή θα γινόταν τελικά ανάμεσα σε μένα και έναν άλλο μεσίτη. Δεν ήξερα ποιος ήταν ο ανταγωνιστής μου, αλλά ο εργολάβος του συγκροτήματος μου είχε τηλεφωνήσει την

Παρασκευή για να μου πει πως τους είχε εντυπωσιάσει η παρουσίασή μου και πως θα μου έδιναν την απάντησή τους σε λίγες ημέρες. Κόντευα να πιάσω την καλή – ήμουν τόσο κοντά, που ένιωθα κιόλας τη σαμπάνια στη γλώσσα μου. Για να είμαι ειλικρινής, μόνο μία φορά είχα δοκιμάσει σαμπάνια, σε ένα γάμο, και κατέληξα να τη δώσω πίσω και να πάρω μπίρα –εξαισίο δείγμα φινέτσας να βλέπεις μια κοπέλα με σατέν φόρεμα παρανύφου να κατεβάζει την μπίρα από το μπουκάλι–, αλλά ήμουν πεπεισμένη ότι, αν έκλεινα αυτή τη δουλειά, θα μεταμορφωνόμουν σε μια σοφιστική επιχειρηματία. Σαν τη μεταμόρφωση του ύδατος σε οίνο. Ή, σε αυτή την περίπτωση, της μπίρας σε σαμπάνια.

Μετά από μια βροχερή εβδομάδα, επιτέλους έλαμπε ο ήλιος και έκανε αρκετή ζέστη ώστε να μπορώ να φορέσω το αγαπημένο μου ταγέρ. Ήταν αχνοκίτρινο, από ένα απίστευτα μαλακό ύφασμα. Μου άρεσε που έκανε και τα μάτια μου να φαντάζουν ανοιχτοκάστανα αντί για το βαρετό καφετί τους χρώμα. Συνήθως αποφεύγω τις φούστες, γιατί, με το ενάμισι-και-κάτι-ψιλά μέτρο μπόι που έχω, μοιάζω με νάνο όταν τις φοράω. Αλλά το κόψιμο αυτής της φούστας είχε κάτι που έκανε τα πόδια μου να φαντάζουν πιο μακριά από ό,τι είναι. Μέχρι που αποφάσισα να φορέσω και τακούνια. Μόλις είχα φρεσκάρει και το κούρεμά μου και τα μαλλιά μου έφταναν μέχρι το ύψος του σαγονιού μου –όπου και στρογγύλευαν τέλεια προς τα μέσα– και, μετά από μια σύντομη επιθεώρηση στον καθρέφτη του χολ για τον εντοπισμό τυχόν γκρίζων τριχών –ήμουν μόλις τριάντα δύο χρονών, αλλά στα μαύρα μαλλιά αυτές οι άτιμες κάνουν μπαμ–, σφύριξα με αυτοθουμασμό, αποχαιρέτησα την Έμμα με ένα φιλί κι ένα ελαφρύ χτύπημα στην πλάτη (κάποιοι χτυπάνε ξύλο, εγώ χτυπάω σκύλο) και βγήκα από το σπίτι.

Το μόνο πράγμα που είχα να κάνω εκείνη τη μέρα ήταν μια ανοιχτή επίδειξη σπιτιού – ανοίγεις το σπίτι, βάζεις απέξω τις ταμπέλες σου και περιμένεις να μπει μέσα όποιος τυχόν ενδιαφέρεται. Θα ήταν καλύτερα βέβαια να είχα ρεπό, αλλά οι ιδιοκτήτες του σπιτιού ανυπομονούσαν να το πουλήσουν. Ήταν ένα συμπαθητικό ζευγάρι Γερμανών και η σύζυγος μου είχε φτιάξει βαβαρέζικη τούρτα σοκολάτα κι έτσι δεν με πείραζε να δουλέψω μερικές ώρες για χάρη τους.

Το αγόρι μου, ο Λουκ, θα ερχόταν σπίτι για βραδινό μόλις τελείωνε από το ιταλικό ρεστοράν όπου δούλευε. Το προηγούμενο βράδυ είχε τη νυχτερινή βάρδια κι έτσι του έστειλα ένα email που έλεγε ότι ανυπομονούσα να βρεθούμε. Δηλαδή, στην αρχή προσπάθησα να του στείλω μια από αυτές τις ηλεκτρονικές κάρτες που μου έστελνε διαρκώς κι εκείνος, αλλά όλες οι επιλογές ήταν γλυκανάλατες –λαγουδάκια που φιλιούνταν, βατραχάκια που φιλιούνταν, σκιουράκια που φιλιούνταν–, οπότε προτίμησα το απλό email. Το ήξερε πως ήμουν κοπέλα των πράξεων και όχι των λόγων, αλλά τον τελευταίο καιρό, ο καημένος δεν είχε δει και καμία ιδιαίτερη πράξη εκ μέρους μου, γιατί ήμουν τόσο απορροφημένη σε αυτή τη δουλειά με το συγκρότημα στην προκυμαία, και η αλήθεια είναι ότι του άξιζε κάτι καλύτερο. Όχι πως μου έκανε ποτέ παράπονα, ακόμα και όταν αναγκάστηκα να ακυρώσω κάνα δυο ραντεβού μας την τελευταία στιγμή.

Το κινητό μου χτύπησε ακριβώς τη στιγμή που πάσχιζα να στριμώξω την τελευταία πινακίδα για την επίδειξη στο πορτμπαγκάζ χωρίς να λερώσω το ταγέρ μου. Για καλό και για κακό, μην τυχόν και ήταν ο εργολάβος, ψάρεψα το τηλέφωνο μέσα από την τσάντα μου.

«Είσαι σπίτι;» *Καλημέρα και σε σένα, μαμά.*

«Μόλις φεύγω για να πάω στην επίδειξη—»

«Α, ώστε θα το κάνεις αυτό σήμερα; Η Βαλ μου είπε ότι τώρα τελευταία δεν βλέπει πολλές πινακίδες σου».

«Μίλησες με τη θεία Βαλ;» Κάθε ένα-δυο μήνες, η μαμά μου μάλωνε με την αδερφή της και έλεγε πως... «δεν θα της ξαναμιλήσω ποτέ».

«Πρώτα με καλεί σε γεύμα, λες και δεν ήταν μόλις την περασμένη βδομάδα που με είχε περιλούσει με τις προσβολές της, αλλά έκανα κι εγώ σαν να μη συνέβη τίποτα, και μετά, προτού καν παραγγείλουμε, μου πετάει στα μούτρα πως η ξαδέρφη σου πούλησε ένα παραθαλάσσιο σπίτι. Και μάλιστα αύριο η Βαλ θα πάει αεροπορικώς στο Βανκούβερ μόνο και μόνο για να πάνε οι δυο τους να ψωνίσουν ρούχα στην οδό Ρόμπσον! *Επώνυμα* ρούχα». Μπράβο, θεία Βαλ. Καλά της την έφερες. Κατέβαλα προσπάθεια για να μη βάλω τα γέλια.

«Μπράβο της της Ταμάρα, αν και, ό,τι και να βάλει, της πάει». Ουσιαστικά είχα να δω την ξαδέρφη μου από τότε που τελείωσε το λύκειο και έφυγε από την παραθαλάσσια πόλη μας, αλλά η θεία Βαλ μας έστειλε συνέχεια στο email φωτογραφίες για να θαυμάζουμε πώς έχουν εξελιχθεί τα φιντάνια της.

«Εγώ της είπα της Βαλ ότι κι εσύ έχεις ωραία ρούχα. Αλλά είσαι... συντηρητική».

«Μαμά, έχω ένα *σωρό* ωραία ρούχα, αλλά—»

Σταμάτησα. Με ψάρευε – και η μαμά μου, άμα τσιμπήσεις το αγκίστρι, δεν σε αφήνει με τίποτα να ξεφύγεις. Άλλη όρεξη δεν είχα, να κάτσω να συζητάω επί δέκα λεπτά περί πρέπουσας επαγγελματικής αμφίεσης με μια γυναίκα που φοράει φόρεμα και δεκάποντο τακούνι για να πάει να πάρει τα γράμματα από το γραμματοκιβώτιο. Δεν είχε το παραμικρό νόημα.

Η μαμά είναι μικρή σε ανάστημα, ούτε ενάμισι μέτρο, αλλά σε παράστημα, μου «ρίχνει» πάντα.

«Α, πριν το ξεχάσω», της είπα, «μήπως μπορείς να μου επιστρέψεις τη μηχανή του καπουτσίνο μετά;».

Σιώπησε για λίγο και μετά είπε: «Τη θέλεις σήμερα;».

«Γι' αυτό σου τη ζητάω, μαμά».

«Γιατί μόλις κάλεσα κάποιες κυρίες από το πάρκο να έρθουν αύριο σπίτι μου για καφέ. Ως συνήθως, έχεις τέλειο τάμινγκ!»

«Να πάρει η ευχή! Μαμά, λυπάμαι, αλλά θα έρθει ο Λουκ και θέλω να του φτιάξω καπουτσίνο με το πρωινό του. Νόμιζα ότι θα αγόραζες δική σου και γι' αυτό ήθελες να δοκιμάσεις τη δική μου».

«Ναι, θα αγόραζα, αλλά ο πατριός σου κι εγώ έχουμε ξεμείνει λίγο από χρήμα αυτό τον καιρό. Θα πρέπει να τηλεφωνήσω στα κορίτσια το απόγευμα και να τους εξηγήσω».

Τέλεια. Τώρα ένιωθα σαν κόπανος.

«Ας' το, δεν πειράζει. Θα περάσω να την πάρω την άλλη βδομάδα».

«Σ' ευχαριστώ, κούκλα μου». Τώρα έγινα κούκλα της.

«Παρακαλώ. Αλλά τη χρειάζομαι—» Μου το έκλεισε.

Έβγαλα ένα μουγκρητό και ξαναέχωσα το κινητό μες στην τσάντα μου. Αυτή η γυναίκα δεν με άφηνε ποτέ της να τελειώσω μια αναθεματισμένη φράση αν ήταν κάτι που δεν ήθελε να ακούσει.

Στο βενζινάδικο της γωνίας έκανα μια στάση για να πάρω έναν καφέ και κάνα δυο περιοδικά. Της μαμάς μου της αρέσουν πολύ τα κουτσομπολίστικα περιοδικά, αλλά εγώ τα αγοράζω μόνο για να έχω κάτι να κάνω αν δεν φανεί κανείς σε κάποια επίδειξη. Ένα από αυτά είχε στο εξώφυλλο τη φωτογραφία μιας γυναίκας που, η δόλια, είχε εξαφανιστεί. Κοίταξα το χαμογελαστό της πρόσωπο και

σκέφτηκα πως κάποτε ήταν απλώς μια κοπέλα που ζούσε τη ζωή της και τώρα όλος ο κόσμος νόμιζε πως ήξερε τα πάντα γι' αυτήν.

Δεν είχε πολύ κόσμο στην επίδειξη. Υποθέτω πως οι περισσότεροι απολάμβαναν κάπου έξω τον καλό καιρό – όπως θα έπρεπε να έκανα και εγώ. Γύρω στα δέκα λεπτά πριν τελειώσει, άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου. Όταν βγήκα έξω για να βάλω κάποιες αφίσες στο πορτμπαγκάζ μου, πλησίωσε ένα σχετικά καινούριο μπεζ βαν και πάκκαρε ακριβώς πίσω από το αυτοκίνητό μου. Ένας ώριμος άντρας, γύρω στα σαράντα πέντε, βγήκε και περπάτησε προς το μέρος μου, χαμογελαστός.

«Να πάρει, τα μαζεύετε, ε; Καλά να πάθω – αφού κράτησα το καλύτερο για το τέλος. Θα σας έβαζα σε μεγάλο κόπο αν έριχνα μια γρήγορη ματιά;»

Για μια στιγμή, σκέφτηκα να του πω πως δεν γινόταν. Ένα κομμάτι του εαυτού μου ήθελε απλώς να πάει σπίτι – κι έπειτα, είχα ακόμη κάτι ψώνια να κάνω στο μπακάλικο. Αλλά, όσο εγώ δίσταζα να απαντήσω, εκείνος έβαλε τα χέρια του στη μέση, έκανε κάνα δυο βήματα πίσω και κοίταξε εξεταστικά την πρόσοψη του σπιτιού.

«Ουάου!» είπε.

Τον κοίταξα διερευνητικά. Το χακί του παντελόνι ήταν τέλεια σιδερωμένο και αυτό μου άρεσε. Η δική μου εκδοχή του σιδερώματος είναι να αναφουφουλιάζω τα ρούχα μου στο στεγνωτήριο! Για μια στιγμή αναρωτήθηκα γιατί άραγε φορούσε σακάκι, αν και ήταν ελαφρύ βέβαια. Τα αθλητικά του παπούτσια ήταν κάτασπρα και φορούσε ένα κασκέτο του μπέιζμπολ με το λογότυπο ενός τοπικού κλαμπ γκολφ στο γέισο. Αν ήταν μέλος του κλαμπ, αυτό σήμαινε πως είχε χρήματα.

Στις ανοιχτές επιδείξεις σπιτιών συνήθως έρχονται τίποτα γείτονες ή περαστικοί που έχουν βγει κυριακάτικη βόλτα με το αυτοκίνητο, αλλά όταν κοίταξα μες στο βαν του, είδα το περιοδικό της τοπικής ένωσης μεσιτών πάνω στο ταμπλό. Δεν βαριέσαι, είπα, ας κάτσω λίγο ακόμα, δεν θα πεθάνω κιόλας.

Του έσκασα ένα πλατύ χαμόγελο και είπα: «Κανένας κόπος. Γι' αυτό είμαι εδώ. Το όνομά μου είναι Ανν Ο' Σάλιβαν».

Έτεινα το χέρι μου για χειραψία και, καθώς με πλησίαζε για να το σφίξει, σκόνταψε στο λιθόστρωτο. Πέφτοντας, για να μη σωριαστεί τελείως κάτω, έβαλε γρήγορα μπροστά τα χέρια του και στηρίχτηκε, σκυμμένος, με τον πισινό του στον αέρα. Έκανα να τον βοηθήσω, όμως σηκώθηκε όρθιος σε δευτερόλεπτα, γελώντας και τινάζοντας τη σκόνη από τα χέρια του.

«Ω Θεέ μου... λυπάμαι πολύ. Είστε καλά;»

Τα μεγάλα γαλανά του μάτια άστραφταν στο ανοιχτό του πρόσωπο, σαν να το διασκέδαζε. Ρυτίδες γέλιου σχηματίζονταν ακτινωτά στις κόγχες των ματιών του, διέτρεχαν τα αναψοκοκκινισμένα του μάγουλα και έφτιαχναν παρενθέσεις γύρω από ένα πλατύ χαμόγελο με ολόισια κατάλευκα δόντια. Ήταν ένα από τα πιο ειλικρινή χαμόγελα που είχα δει εδώ και πολύ καιρό κι ένα πρόσωπο που δεν μπορούσες να μην του ανταποδώσεις το χαμόγελο.

Έκανε μια θεατρική υπόκλιση και είπε: «Δεν μπορείτε να πείτε! Κάνω θεαματική είσοδο! Επιτρέψτε μου να συστηθώ. Είμαι ο Ντέιβιντ».

Έκανα μια γρήγορη υπόκλιση με το κεφάλι και είπα: «Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία, Ντέιβιντ».

Γελάσαμε κι οι δύο κι εκείνος είπε: «Πραγματικά, το εκτιμώ ιδιαίτερα. Κι υπόσχομαι να μη σας καθυστερήσω πολύ».

«Παρακαλώ, με την ησυχία σας. Όση ώρα θέλετε».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, αλλά είμαι σίγουρος ότι δεν βλέπετε την ώρα να πάτε να χαρείτε τον καλό καιρό. Θα είμαι γρήγορος».

Επιτέλους, τι ωραία που ήταν να βλέπεις έναν υποψήφιο αγοραστή να φέρεται με τέτοια ευγένεια στο μεσίτη! Συνήθως φέρονται σαν να μας κάνουν χάρη.

Τον πήγα μέσα και άρχισα να του επαινώ το σπίτι, που είχε το συνηθισμένο αρχιτεκτονικό στιλ της Δυτικής Ακτής, με θολωτή οροφή, επένδυση από κέδρο και εκπληκτική θέα στη θάλασσα. Τα σχόλιά του, καθώς με ακολουθούσε, ήταν τόσο ενθουσιώδη, που ήταν σαν να έβλεπα κι εγώ το σπίτι για πρώτη φορά και άρχισα με ζήλο να του παρουσιάζω τα διάφορα κομμάτια.

«Η αγγελία έλεγε πως το σπίτι είναι μόλις δύο ετών, αλλά δεν ανέφερε τον κατασκευαστή», είπε.

«Είναι μια ντόπια εταιρεία, η Κατασκευαστική Κορμπέτ. Το καλύπτει για κάνα δυο χρόνια ακόμα η εγγύηση – η οποία, βεβαίως, μεταβιβάζεται μαζί με το σπίτι».

«Τέλεια. Πρέπει να προσέχει κανείς πολύ με ορισμένους κατασκευαστές και εργολάβους. Δύσκολο πράγμα η εμπιστοσύνη στις μέρες μας».

«Πότε είπατε ότι θα θέλατε να μετακομίσετε;»

«Δεν είπα. Αλλά έχω περιθώρια. Όταν βρω αυτό που ψάχνω, θα το καταλάβω».

Του έριξα μια ματιά και εκείνος χαμογέλασε.

«Αν χρειάζεστε βοήθεια για την έκδοση στεγαστικού δανείου, μπορώ να σας συστήσω μερικούς ανθρώπους».

«Ευχαριστώ, αλλά θα κάνω την αγορά με μετρητά».

Το πράγμα γινόταν όλο και καλύτερο.

«Η πίσω αυλή του είναι περιφραγμένη;» ρώτησε. «Έχω σκύλο, βλέπετε».

«Ω, τα λατρεύω τα σκυλιά! Τι ράτσα;»

«Ένα γκόλντεν ριτρίβερ καθαρόαιμο. Και του χρειάζεται άφθονος ελεύθερος χώρος για να κινείται».

«Σας καταλαβαίνω απόλυτα. Έχω κι εγώ ένα γκόλντεν ριτρίβερ και, όταν δεν το βγάζεις βόλτα τακτικά, ξεσηκώνει τον κόσμο». Άνοιξα τη συρόμενη τζαμόπορτα για να του δείξω τον ξύλινο φράχτη. «Και πώς τον λένε το σκύλο σας;»

Το δευτερόλεπτο που περίμενα την απάντησή του, συνειδητοποίησα ότι με είχε πλησιάσει πολύ κοντά από πίσω. Ένωσα κάτι να με πιέζει χαμηλά στην πλάτη.

Έκανα να γυρίσω, αλλά εκείνος με άρπαξε από μια τούφα μαλλιά και μου τράβηξε το κεφάλι προς τα πίσω τόσο απότομα και με τόση δύναμη, που νόμιζα ότι θα ξεριζωθεί ένα κομμάτι του κρανίου μου. Η καρδιά μου άρχισε να βροντάει μες στο στήθος μου, σαν να ήθελε να δραπετεύσει από το θώρακά μου και ένιωσα το αίμα να μου ανεβαίνει στο κεφάλι. Θέλησα να κουνήσω τα πόδια μου, να κλοτσήσω, να τρέξω –να κάνω κάτι, οτιδήποτε–, αλλά δεν μπόρεσα να τα κάνω να με υπακούσουν.

«Ναι, Ανν, όπλο είναι αυτό. Γι' αυτό άκουσέ με προσεκτικά. Θα σου αφήσω τα μαλλιά τώρα κι εσύ θα παραμείνεις ήρεμη και ήσυχη και θα περπατήσουμε μαζί ως το βαν μου. Και θέλω να έχεις εκείνο το όμορφο χαμόγελο στο πρόσωπό σου καθώς θα περπατάμε, εντάξει;»

«Δεν... δεν μπορώ—» *Δεν μπορώ να αναπνεύσω.*

Με φωνή σιγανή και γαλήνια μου είπε στο αυτί: «Πάρε μια βαθιά ανάσα, Ανν».

Φούσκωσα τα πνευμόνια μου.

«Τώρα άσ' τον αέρα να βγει όμορφα και ωραία».

Άφησα τον αέρα να βγει αργά-αργά από τα πνευμόνια μου.

«Πάλι».

Τα μάτια μου κατάφεραν να ξαναεστιάσουν στο δωμάτιο.

«Έτσι μπράβο». Μου άφησε τα μαλλιά.

Όλα έμοιαζαν να συμβαίνουν σε αργή κίνηση. Ένωθα το όπλο να με πιέζει σταθερά στη σπονδυλική μου στήλη, καθώς το χρησιμοποιούσε για να με σπρώχνει να περπατάω μπροστά του. Με έβγαλε από την μπροστινή πόρτα και με έσπρωξε να κατέβω τα σκαλιά, καθώς εκείνος σιγομουρμούριζε μια μελωδία. Ενώ προχωρούσαμε προς το βαν του, μου ψιθύρισε στο αυτί: «Ηρέμησε, Ανν. Απλώς δώσε βάση σε αυτά που σου λέω και δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα. Και μην ξεχνάς να χαμογελάς».

Καθώς απομακρυνθήκαμε κι άλλο από το σπίτι, κοίταξα τριγύρω –δεν μπορεί, κάποιος θα μας έβλεπε–, αλλά δεν φαινόταν κανείς. Ποτέ πριν δεν είχα προσέξει πόσο πολλά δέντρα περιστοίχιζαν το σπίτι ούτε πως τα δύο διπλανά σπίτια δεν έβλεπαν στο δρόμο όπου ήμασταν εμείς τώρα.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που ο ήλιος μας έκανε τη χάρη να λάμπει σήμερα. Η μέρα είναι ό,τι πρέπει για αυτοκινητάδα, δεν συμφωνείς;»

Κρατάει όπλο και μου συζητάει για τον *καιρό*;

«Ανν, σε ρώτησα κάτι».

«Ναι».

«Τι ναι, Ανν;»

«Είναι ωραία μέρα για αυτοκινητάδα». Σαν δυο γείτονες που τα λέγαμε πάνω από το φράχτη. Σκεφτόμουν διαρκώς ότι αυτός ο τύπος δεν είναι δυνατόν να κάνει αυτό το πράγμα μέρα μεσημέρι! Επίδειξη σπιτιού είναι, για όνομα του Θεού! Έχω βάλει πινακίδα στο δρόμο και, όπου να 'ναι, όλο και κάποιο αυτοκινητο θα στρίψει και θα έρθει κατά δω.

Φτάσαμε στο βαν.

«Άνοιξε την πόρτα, Ανν». Έμεινα ακίνητη. Πίεσε το όπλο στην πλάτη μου. Άνοιξα την πόρτα.

«Τώρα μπες μέσα». Μεγαλύτερη πίεση στην κάννη. Μπήκα μέσα.

Όταν έκλεισε την πόρτα και άρχισε να απομακρύνεται, άρπαξα το χερούλι και έσπρωξα ξανά και ξανά την αυτόματη κλειδαριά, αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά. Χτύπησα με δύναμη την πόρτα με τον ώμο μου. *Άνοιξε, ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΡΕΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ!*

Εκείνος πέρασε μπροστά από το βαν.

Εγώ κοπάναγα τις κλειδαριές, το κουμπί του ηλεκτρικού παράθυρου, τραβοκοπούσα το χερούλι. Η πόρτα του οδηγού άνοιξε, γύρισα προς το μέρος του. Στο χέρι του είχε ένα τηλεχειριστήριο, όχι κλειδιά. Το σήκωσε ψηλά και χαμογέλασε.

Καθώς έκανε όπισθεν στο δρόμο του γκαράζ κι εγώ έβλεπα το σπίτι να ξεμακραίνει, δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που συνέβαινε. Δεν ήταν αλήθεια! Δεν υπήρχε στην πραγματικότητα αυτός ο άντρας! Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνουν όντως όλα αυτά! Πριν βγει στον κεντρικό δρόμο, σταμάτησε για να ελέγξει την κυκλοφορία. Η πινακίδα που είχα βάλει για την επίδειξη του σπιτιού δεν ήταν πια στο πεζοδρόμιο. Έριξα μια ματιά στο πίσω μέρος του βαν και την είδα εκεί, μαζί με άλλες δύο που είχα τοποθετήσει στο τέρμα του δρόμου.

Και τότε κατάλαβα. Δεν ήταν τυχαίο όλο αυτό. Θα είχε διαβάσει την αγγελία και είχε ελέγξει το δρόμο.

Με είχε διαλέξει.

«Λοιπόν, πώς πήγε η επίδειξη;»

Μια χαρά, μέχρι που φάνηκε αυτός.

Άραγε μπορούσα να τραβήξω το κλειδί από τη μίζα; Ή τουλάχιστον να πατήσω το κουμπί του ξεκλειδώματος στο

τηλεχειριστήριο και να πηδήξω έξω από το αυτοκίνητο πριν με πιάσει; Άρχισα να κινώ αργά-αργά και χαμηλά το αριστερό μου χέρι...

Το χέρι του προσγειώθηκε στον ώμο μου και τα δάχτυλά του σφίχτηκαν πάνω από την κλειδα μου.

«Σε ρωτάω πώς πέρασες τη μέρα σου, Ανν. Δεν πιστεύω να είσαι τόσο αγενής συνήθως».

Τον κάρφωσα με το βλέμμα μου.

«Η επίδειξη, λέω».

«Δεν είχε... δεν είχε κόσμο».

«Τότε πρέπει να χάρηκες πολύ όταν φάνηκα εγώ».

Μου ξαναέσκασε εκείνο το χαμόγελο που πριν το είχα βρει τόσο ειλικρινές. Όσο περίμενε την απάντησή μου, το χαμόγελό του άρχισε να σβήνει και η λαβή του έγινε πιο σφιχτή.

«Ναι, ναι, χάρηκα πολύ που είδα κάποιον να έρχεται».

Το χαμόγελό του επανήλθε. Με έτριψε στον ώμο, εκεί που ήταν το χέρι του, και μετά έβαλε τη χούφτα του στο μάγουλό μου.

«Προσπάθησε απλώς να ηρεμήσεις και να απολαύσεις τον ήλιο. Μου φαίνεσαι πολύ αγχωμένη τελευταία». Όταν ξανακοίταξε το δρόμο, έσφιξε το τιμόνι με το ένα του χέρι και ακούμπησε το άλλο πάνω στο μπουτί μου. «Θα σου αρέσει εκεί».

«Πού εκεί; Πού με πας;»

Άρχισε να μουρμουρίζει πάλι μια μελωδία.

Μετά από λίγο, έστριψε σε έναν μικρό παράδρομο και πάρκαρα. Δεν είχα ιδέα πού βρισκόμασταν. Έσβησε τη μηχανή, γύρισε προς το μέρος μου και μου χαμογέλασε σαν να είχαμε βγει ραντεβού.

«Όπου να' ναι φτάνουμε».

Βγήκε από το αμάξι, περπάτησε από μπροστά ως την πόρτα μου και την άνοιξε. Για ένα δευτερόλεπτο, δίστασα.

Εκείνος ξερόβηξε για να καθαρίσει το λαιμό του και σήκωσε τα φρύδια του. Βγήκα έξω.

Έβαλε το ένα του μπράτσο γύρω από τον ώμο μου, κρατώντας το όπλο στο άλλο του χέρι, και περπατήσαμε ως το πίσω μέρος του βαν.

Πήρε μια βαθιά εισπνοή. «Μμμ, μύρισε τον αέρα! Καταπληκτικός!»

Ήταν όλα τόσο ήσυχα – με εκείνη τη σιγαλιά του ζεστού καλοκαιρινού απογεύματος που μπορείς να ακούσεις μια μέλισσα να ζουζουνίζει δέκα μέτρα μακριά. Δίπλα στο βαν ήταν ένας τεράστιος θάμνος με σχεδόν ωριμασμένα μύρτιλλα. Άρχισα να κλαίω γοερά και να τρέμω, τόσο που σχεδόν δεν μπορούσα να περπατήσω. Εκείνος τύλιξε και τα δυο του χέρια γύρω από τα μπράτσα μου και με κρατούσε όρθια. Περπατούσαμε αλλά δεν ένιωθα τα πόδια μου.

Τράβηξε για λίγο τα χέρια του και άνοιξε τις πίσω πόρτες του βαν. Άρχισα να τρέχω. Πρόλαβε και γράπωσε τα μαλλιά μου, με στριφογύρισε προς το μέρος του και με σήκωσε από τα μαλλιά τόσο ψηλά, ώστε τα δάχτυλα των ποδιών μου μόλις που άγγιζαν το έδαφος. Προσπάθησα να τον κλοτσήσω στα πόδια, αλλά ήταν τουλάχιστον τριάντα πόντους ψηλότερος από μένα και εύκολα με κρατούσε σε απόσταση. Ένιωθα βασανιστικό πόνο. Το μόνο που κατάφερνα να κάνω ήταν να κλοτσάω στον αέρα και να ρίχνω μπουνιές στο μπράτσο του. Φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Εκείνος μου έκλεισε το στόμα με το ελεύθερο χέρι του και είπε: «Τώρα τι πήγες κι έκανες αυτή την κουταμάρα;».

Άρπαξα το χέρι του που με κρατούσε από τα μαλλιά και προσπάθησα να τραβήξω το κορμί μου προς τα πάνω για να μειώσω την πίεση που ένιωθα στο κρανίο μου.

«Ας ξαναδοκιμάσουμε. Θα σε αφήσω κάτω κι εσύ θα μπεις μέσα και θα ξαπλώσεις μπρούμυτα».

Χαμήλωσε αργά-αργά το χέρι του, ώσπου τα πόδια μου άγγιξαν το έδαφος. Το ένα μου ψηλοτάκουνο παπούτσι είχε φύγει από το πόδι μου καθώς προσπαθούσα να τον κλοτισήσω και έτσι, έχοντας χάσει την ισορροπία μου, παραπάτησα προς τα πίσω. Χτύπησα πίσω από τα γόνατα στον προφυλακτήρα και προσγειώθηκα με τα οπίσθια μες στο βαν. Μια γκρίζα κουβέρτα ήταν απλωμένη στο δάπεδό του. Καθόμουν εκεί και τον κοιτούσα ενώ στεκόταν έξω από το βαν' έτρεμα τόσο πολύ, που έτριζαν τα δόντια μου. Ο ήλιος έλαμπε δυνατά πίσω από το κεφάλι του, κάνοντας το πρόσωπό του να φαίνεται σκοτεινό με ένα φωτεινό περίγραμμα.

Με έσπρωξε δυνατά στους ώμους, με κράτησε ξαπλωμένη ανάσκελα και μου είπε: «Γύρνα».

«Μισό λεπτό – μπορούμε να το συζητήσουμε λίγο;» Εκείνος μου χαμογέλασε σαν να ήμουν κάνα κουτάβι που μασούλαγε τα κορδόνια των παπουτσιών του.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τον ρώτησα. «Θες χρήματα; Αν πάμε πίσω και πάρουμε την τσάντα μου, μπορώ να σου δώσω τον κωδικό της τραπεζικής μου κάρτας – έχω μερικές χιλιάδες στο λογαριασμό μου. Και τις πιστωτικές μου κάρτες, έχουν πολύ ψηλά όρια».

Εκείνος συνέχιζε να μου χαμογελάει.

«Αν το συζητήσουμε, είμαι σίγουρη πως μπορούμε να τα βρούμε. Μπορώ να—»

«Δεν έχω ανάγκη τα λεφτά σου, Ανν». Έφερε το χέρι στο όπλο του, που στο μεταξύ το είχε σφηνώσει στη ζώνη του. «Δεν ήθελα να αναγκαστώ να το χρησιμοποιήσω, αλλά—»

«Σταμάτα!» Άπλωσα ακαριαία τα χέρια μου προς το μέρος του. «Συγγνώμη, δεν εννοούσα πως τα έχεις ανάγκη,

απλώς δεν ξέρω τι θέλεις. Μήπως... μήπως θέλεις σεξ; Αυτό θέλεις;»

«Τι σου είπα να κάνεις;»

«Μου... είπες να γυρίσω μπρούμυτα.»

Σήκωσε το ένα του φρύδι.

«Αυτό θέλεις; Να γυρίσω μπρούμυτα; Τι θα μου κάνεις αν γυρίσω μπρούμυτα;»

«Σου το ζήτησα ευγενικά δύο φορές». Το χέρι του χάιδεψε το όπλο.

Γύρισα μπρούμυτα.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί το κάνεις αυτό». Η φωνή μου έσπασε. Να πάρει η οργή. Έπρεπε να παραμείνω ήρεμη. «Γνωριζόμαστε;»

Εκείνος ήταν πίσω μου και με κρατούσε ακίνητη με το ένα του χέρι να με πιέζει στη μέση.

«Λυπάμαι αν έκανα κάτι που σε προσέβαλε, Ντέιβιντ. Ειλικρινά λυπάμαι. Πες μου τι να κάνω για να επανορθώσω και θα το κάνω, εντάξει; Κάποιος τρόπος θα υπάρχει...»

Το βούλωσα και τέντωσα τα αυτιά μου. Άκουγα μικρούς θορύβους πίσω μου και καταλάβαινα ότι κάτι έκανε, κάτι ετοιμάζε εκεί πίσω. Περίμενα να ακούσω το κλικ από τον κόκορα του όπλου. Το σώμα μου έτρεμε από το φόβο. Αυτό ήταν λοιπόν; Έτσι θα τελείωνε η ζωή μου, μπρούμυτα, στο πίσω μέρος ενός βαν; Ένωσα μια βελόνα να με τρυπάει στο πίσω μέρος του μηρού. Ξαφνιάστηκα και κούνησα το χέρι μου προς τα πίσω για να την αγγίξω. Ένωσα μια φλόγα να σκαρφαλώνει από το πόδι μου σε όλο μου το σώμα.

Πριν τελειώσουμε για σήμερα, γιατρέ, νομίζω πως οφείλω να σε ενημερώσω για κάτι – αν είναι να πούμε τα πράγματα όπως έχουν, πρέπει να σου τα πω έξω απ' τα δόντια. Όταν

είπα πριν πως είμαι σαλεμένη, εννοούσα, στην ουσία, πως είμαι εντελώς μαλακισμένη στον εγκέφαλο. Τύπου: κοιμάμαι-κάθε-βράδυ-μες-στην-ντουλάπα-μου.

Στην αρχή, όταν πρωτογύρισα και έμενα στο παλιό μου δωμάτιο στο σπίτι της μαμάς μου, τραβούσα μεγάλο ζόρι, γιατί έπρεπε να ξεγλιστρώ έξω από την ντουλάπα κάθε πρωί, μην τυχόν και με δει κανείς. Τώρα που γύρισα στο δικό μου σπίτι, είναι λίγο ευκολότερο, γιατί ελέγχω όλες τις μεταβλητές. Όμως δεν μπαίνω ποτέ σε ένα κτίριο αν δεν ξέρω πού ακριβώς βρίσκονται όλες οι έξοδοι. Πάλι καλά που εσύ είσαι στο ισόγειο. Δεν θα ήμουν εδώ αν το ιατρείο σου ήταν ψηλότερα από όσο μπορώ να περδήξω.

Η νύχτα... Η νύχτα, που λες, είναι η χειρότερη ώρα. Δεν μπορώ να έχω κόσμο στο σπίτι. Τι θα γίνει αν ξεκλειδώσουν καμιά πόρτα; Ή αν αφήσουν κανένα παράθυρο ανοιχτό; Αν είμαι στα πρόθυρα της τρέλας, τότε το να τρέχω γύρω-γύρω για να ελέγξω τα πάντα, προσπαθώντας ταυτόχρονα να μην καταλάβουν οι άλλοι τι κάνω, σίγουρα θα μου έριχνε μια για να περάσω το κατώφλι.

Όταν πρωτογύρισα σπίτι, σκέφτηκα μήπως έβρισκα κάποιον άνθρωπο που να ένιωθε όπως εγώ... Τόσο ηλίθια που είμαι, έψαξα να βρω κάποια ομάδα υποστήριξης. Τελικά, φαίνεται πως δεν υπάρχει ΑΠΤΑΚΜ, δεν υπάρχουν Ανώνυμοι Που Τους Απήγαγε Κάποιος Μαλάκας, ούτε στο διαδίκτυο ούτε εκτός. Εξάλλου, η όλη έννοια της ανωνυμίας πάει περίπατο όταν σε έχουν δει στα εξώφυλλα των περιοδικών, στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, σε εκπομπές στην τηλεόραση. Ακόμα και αν έβρισκα κάποια ομάδα, πάω στοίχημα ότι όλο και κάποιο από τα αξιολάτρευτα μέλη της θα εξαργύρωνε την ιστορία μου με το που θα έβγαине από την πόρτα. Θα πούλαγε τον πόνο μου σε κάποια φυλλάδα,

με αντάλλαγμα μια κρουαζιέρα ή μια καινούρια συσκευή τηλεόρασης.

Και, εδώ που τα λέμε, σιχαίνομαι να μιλάω γι' αυτή την υπόθεση σε ξένους, κυρίως σε δημοσιογράφους, που τις περισσότερες φορές καταλαβαίνουν άλλα αντ' άλλων. Κι όμως, δεν έχεις ιδέα πόσα είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν κάποιοι τηλεοπτικοί σταθμοί και κάποια περιοδικά για να μου πάρουν μια συνέντευξη! Στην αρχή δεν ήθελα τα λεφτά τους, αλλά συνέχισαν να μου τα προσφέρουν και, που να πάρει ο διάολος, τα χρειάζομαι. Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορώ να συνεχίσω τη δουλειά μου ως μεσίτρια. Τι να τον κάνεις ένα μεσίτη που φοβάται να μείνει μόνος του σε ένα σπίτι με έναν ξένο άνθρωπο;

Μερικές φορές επιστρέφω σε εκείνη τη μέρα της απαγωγής μου – ξανακάνω νοερά όλες μου τις κινήσεις μέχρι την επίδειξη του σπιτιού, ξαναπαίζω κάθε σκηνή, σαν ένα ατελείωτο έργο τρόμου όπου δεν μπορείς να σταματήσεις την κοπέλα πριν ανοίξει την πόρτα ή προτού μπει μες στο ερημωμένο κτίριο– και θυμάμαι το εξώφυλλο εκείνου του περιοδικού στο μαγαζί. Είναι πολύ παράξενο... τώρα μάλλον κάποια άλλη γυναίκα θα κοιτάζει τη δική μου φωτογραφία και θα νομίζει πως ξέρει τα πάντα για μένα.

